

ת"פ 40458/05/13 - רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע נגד אדם כהן

בית משפט השלום באשקלון

28 יוני 2015

ת"פ 40458-05-13 רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע נ' כהן

בפני כב' השופטת דינה כהן, ס.נשיאה
מאשימה: 2. רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע
נגד 1. אדם כהן
נאשם:

נימוקי הכרעת דין מהיום

1. היום הודעתי על זיכוי הנאשם מחמת הספק ע"פ סמכותי לפי סעי' 183 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ד-1984.

לאחר ששמעתי את מכלול העדויות ובחנתי את הראיות שהוגשו לעיוני, הגעתי לכלל מסקנה כי המאשימה לא הצליחה להוכיח הנטען בכתב האישום כנגד הנאשם, מעבר לכל ספק סביר כמצוות המחוקק בהוראת סעי' 34כב (א), לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, ואנמק:

2. נטען בכתב האישום כנגד הנאשם כי בתאריך 2/10/2012 סמוך לשעה 15:00, השליך הנאשם אבנים על יעל ורדף אחריו במדרון בתחום שמורת הטבע עין גדי, בגדה הדרומית של נחל דוד.

על יסוד עובדות אלה, יוחסו לנאשם העבירות הבאות:

ציד חיות בר מוגנת בניגוד לסעיף 2 לחוק הגנת חיות הבר, התשט"ו-1955 (להלן: "החוק"), **ציד ללא רישיון**, בניגוד לסעיף 2 לחוק, **פגיעה בשמורת טבע** בניגוד לסעיף 30(ד) לחוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה, התשנ"ח-1998 (להלן: "חוק גנים לאומיים"), ובניגוד לתקנה 2 לתקנות שמורות טבע (סדרים והתנהגות) התשל"ט-1979 (להלן: "התקנות"), **פגיעה בערך טבע מוגן**, בניגוד לסעיף 33(ג) לחוק גנים לאומיים ואי ציות להוראות, בניגוד לתקנה 15 לתקנות.

3. הנאשם אישר הימצאותו במקום, אך כפר בעבירה המיוחסת לו.

הנאשם אישר כי התקרב סמוך ליעל, יחד עם ילדיו וילדים נוספים שהיו במקום. לדברי הנאשם לא זרק דבר על

יעל ולא רדף אחרי יעל, במיוחד בשים לב לכך שהיעל נמצא במקום על הר גבוה, ביחס למקום המצאו.

הנאשם העיד אודות השתלשלות הארועים מנקודת מבטו וכי ההסבר היחיד שהוא יכול לשער הנה כי זוהה בטעות כמשליך האבנים שכן שלל מכל וכל המעשה המיוחס לו (עמ' 24-27).

מטעם התביעה העידו מר דודי גרינבוים, מהל שמורת עין גדי, מר עדו גל, שעבד במועד הרלבנטי ברשות הטבע והגנים, מר מתן בוגמולסקי, ששירת במועד הרלבנטי במסגרת שנת שירות בשמורת טבע נחל דוד.

מטעם ההגנה העידו הנאשם, רעייתו ובנם הקטין של בני הזוג.

5. ראיות התביעה בדבר זיהוי הנאשם מתבססות על עדות הפקח עדו גל, שתצפת בנעשה באמצעות משקפת, ממרחק של כמה עשרות מטרים מעל נחל דוד, ולדבריו, הבחין בנאשם זורק אבנים לכיוון יעלים, ומיד דיווח על כך בקשר לפקח מתן, שהיה הפקח בחלק התחתון של הנחל. לדברי הפקח גל, עקב באמצעות המשקפת אחרי האדם שזרק את האבנים ולא הסיר ממנו את עיניו, עד שהפקח מתן הגיע וחבר אליו והפקח גל אישר בפניו זהות האדם שזרק אבנים (פרוטוקול, עמוד 10, שורות 4-8).

הפקח גל מסר בכנות כי אינו מצליח לזהות את הנאשם כמי שראה באמצעות המשקפת, וציין גם כי אינו זוכר בשל חלוף הזמן (פרוטוקול, עמוד 10, שורות 9-11). בחקירתו הנגדית הדגיש הפקח גל כי בשל המרחק לא הבחין בפניו של זורק האבנים ולכן גם לא הגיע למשרד לאחר זיהוי הנאשם כזורק האבנים, לצורך זיהוי הנאשם כזורק האבנים (פרוטוקול, עמוד 12, שורות 12-19).

בחקירתו הנגדית, הדגיש הפקח גל שהאדם שבו הבחין, זרק אבנים מספר פעמים (פרוטוקול, עמוד 11, שורות 3-10). לדבריו, עקב באמצעות המשקפת אחר זורק האבנים עד שהפקח מתן חבר אליו (פרוטוקול, עמוד 12, שורות 10-11).

הפקח גל הדגיש כי הבחין ביעלים בורחים ובאנשים הרודפים אחריהם (פרוטוקול, עמוד 15, שורות 13-15).

יוער כי הודעת הפקח גל, לפיה הבחין באדם זורק אבנים על יעל ורודף אחריו במדרון, ועקב אחרי אותו אדם עד שהפקח מתן הגיע לאותו אדם, הוגשה לבית המשפט מטעם ההגנה (נ/1).

אין חולק כי הפקח מתן לא ראה את הנאשם זורק אבנים לכיוון יעלים אלא שבעקבות זיהוי הפקח גל את הנאשם, ניגש לנאשם וביקש ממנו שיצא עמו לבירור מחוץ לנחל (פרוטוקול, עמוד 16, שורות 5-15).

הפקח מתן הדגיש כי באותה שעה הייתה **"כמות אנשים שהיא משוגעת. שכל הזמן עשרות אנשים הרבה יותר אנשים שהם הולכים על שני שבילים צרים..."** (פרוטוקול, עמוד 19, שורות 21-23).

עדותו של מר דודי גרינבוים, שאף הוא לא היה במקום שעה שהנאשם זרק לכאורה אבנים לכיוון יעלים, התמקדה בתגובת הנאשם ובמיוחד בתגובת רעיית הנאשם לבקשת הפקח למסור לו תעודת הזהות של הנאשם, שכל הנראה, הובילה להסלמת האירוע.

4. התרשמתי כי הפקח גל, אכן סבר שהבחין בנאשם כמי שזרק אבנים לכיוון יעלים ואף המשיך ועקב אחריו עד הגעת הפקח מתן לכיוון הנאשם.

עם זאת, בבחינת שאלת זיהוי הנאשם כמי שהשליך אבן על יעל, עדות הפקח גל הנה עדות יחידה ועל כן עדותו ראוי שתבחן בזהירות יתרה. לא ניתן להתעלם מן המרחק ממנו תצפת הפקח גל על המקום, מעומס המטיילים ומהקושי הטבוע בזיהוי משליך האבן ממרחק, בנסיבות אלה.

ככלל, אין מניעה עקרונית לבסס הרשעה בפלילים על עדות זיהוי יחידה, אף בהיעדר ראיות תומכות. אולם, בשל ההכרה במגבלות הזיכרון האנושי, נוקטים בתי המשפט כאמור זהירות יתרה בעניין זה, ומשתדלים כי עדות זיהוי תחזק בראיות חיצוניות נוספות (לעניין זה ראו, למשל, ע"פ 458/14 אדרי נ' מדינת ישראל (29/1/2015)).

פסיקת בתי המשפט, קבעה את חובת ה"אזהרה העצמית" של השופט, לפיה שופט אינו רשאי לבסס הרשעה בפלילים על פי עדות יחידה, אלא אם כן הזהיר את עצמו קודם לכן כי עדות יחידה בפניו וכי יש לבחון ולשקול בקפידה יתירה אם ניתן להסתפק בה, לבדה, כבסיס להרשעה (י' קדמי, על הראיות, חלק ראשון, בעמוד 471, וההפניות שם).

בעניינו של הנאשם, לאחר בחינת גרסתו העובדתית של הנאשם עת העיד בפני (עמ' 24-27 לפר'), האופן בו העיד, בקשתו שלא נענתה כי המזהה יעומת עמו בו במקום- טענה שלא נסתרה, באלה- עלה בידו לעורר ספק עובדתי לענין זהויו כמשליך האבן. מעבר לכך, בשים לב לכך שהזיהוי נעשה באמצעות משקפת ממרחק ולאור עומס המטיילים במקום כפי שעולה מעדויות עדי התביעה, נותר בליבי ספק בדבר זהות הנאשם כמי שזרק אבנים לכיוון יעלים בפרט כשעסקין בעדות יחידה לענין זהות הנאשם כמשליך האבנים.

בהחלטתי זו לא התעלמתי מפגמים במהימנות הנאשם כפי שעלו מעדותו וכפי שהצביע עליהם התובע המלומד. הנאשם הגיש לבית המשפט מכתב שכתב למנכ"ל רשות הטבע והגנים (ת/2). תחילה מסר הנאשם מפורשות כי המכתב נכתב בכתב ידו (פרוטוקול, עמוד 25, שורות 16-18). אך בהמשך, בעדות רעיית הנאשם עלה כי המכתב נכתב בכתב ידה. לדבריה "זה כתב היד שלי שאני כתבתי בשם בעלי" (פרוטוקול, עמוד 31, שורות 16-19).

רעיית הנאשם לא נכחה סמוך לנאשם שעה שלכאורה זרק הנאשם אבנים לכיוון יעלים, ולפיכך לא מצאתי כי עדותה או המכתב שרשמה (ת/2) רלבנטיים לצורך הכרעה בשאלת אשמת הנאשם. אמנם יש בדברי הנאשם ביחס לכתובת המכתב משום חיזוק ראיות התביעה אך אף תוך שקילת חיזוק זה הנני סבורה שמתעורר אותו ספק סביר בשאלת זיהוי הנאשם בנסיבות המתוארות כמשליך האבנים.

העד גל ציין בעדותו (עמ' 15 ש' 14), כי הבחין באנשים הרודפים אחר היעלים בהבדל מה מן האמור בהודעתו נ/1 כי ראה אדם זורק אבנים על יעל ורודף אחריו, בלשון יחיד, כך שמתחדדת שאלת זהות הנאשם דווקא כמשליך האבן לכוון היעל.

אדגיש, הגרסה העובדתית מפי העד גל הוכחה כסבירה, אלא שחובת המאשימה להוכיח אחריותו הפלילית של הנאשם, היא חובת ההוכחה שמעבר לכל ספק סביר, וכאן, עלה בידי הנאשם, בגרסתו העובדתית עת העיד בפני ובמכתב נ/1 לעורר את אותו הספק הנצרך לזיכוי.

בשים לב למסקנה אליה הגעתי לא מצאתי מקום להתבסס על עדות בנו הקטין של הנאשם, שתמך עובדתית בגרסת הנאשם, לצורך הכרעתי.

המזכירות תשלח העתק נימוקי הזיכוי לצדדים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתנה היום, י"א תמוז תשע"ה, 28 יוני 2015, בהעדר הצדדים.